

Sygn. akt II K. 309/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2022 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Leszek Osiński

Protokolant: sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ---

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2021 roku, 31 maja 2022 roku, 20 lipca 2022 roku, 14 grudnia 2022 roku

sprawy **A. J. (1)**

c. A. i G. z domu F.

ur. (...) wG.

oskarżonej o to, że: w dniu 18 listopada 2018 2019 roku w miejscowości H. (...), gm. G., pow. g. (...), woj. (...) - (...), wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego w postaci ciągnika siodłowego marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 28.000 złotych wraz z naczepą marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 złotych, tj. mienia o łącznej wartości 50.000 złotych działając na szkodę R. J.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk

sprawy **P. J. (1)**

s. A. i J. z domu S.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że: w dniu 18 listopada 2018 roku w miejscowości H., gm. G., pow. (...), woj. (...) - (...), wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego w postaci ciągnika siodłowego marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 28.000 złotych wraz z naczepą marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 złotych, tj. mienia o łącznej wartości 50.000 złotych działając na szkodę R. J.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego P. J. (1) za winnego tego, że w dniu 18 listopada 2018 roku w miejscowości H., gm. G., pow. (...) woj. (...) - (...), wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego w postaci naczepy marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 złotych, działając na szkodę R. J., tj. występku z art. 284 § 2 kk i za to po zastosowaniu art. 37a § 1 kk na mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15 (piętnastu) złotych;

II. uznaje oskarżoną A. J. (1) za winną tego, że w dniu 18 listopada 2018 roku w miejscowości H., gm. G., pow. (...), woj. (...) - (...), wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego w postaci naczepy marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 złotych, działając na szkodę R. J., tj. występku z art. 284

§ 2 kk i za to po zastosowaniu art. 37a § 1 kk na mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza jej karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15 (piętnastu) złotych

III. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych P. J. (1) i A. J. (1) do naprawienia szkody w całości solidarnie poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. J. kwoty 22.000 (dwadzieścia dwa tysiące) złotych;

IV. zasądza od oskarżonych A. J. (1) i P. J. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. J. kwotę 3.408 (trzy tysiące czterysta osiem) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

V. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 300 (trzysta) złotych tytułem opłat i obciąża ich wydatkami w sprawie w kwotach po 50 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	309/19	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. J. (1), P. J. (1)	Zarzut tożsamy dla obojga oskarżonych - art. 284 § 2 kk - w okresie od 14 czerwca 2019 roku do 27 czerwca 2029 roku wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego w postaci: a. ciągnika siodłowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 28.000 złotych; b. naczepy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 22.000 złotych, tj. mienia o łącznej wartości 50.000 złotych na szkodę R. J..	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Przywłaszczenie przez oskarżonych naczepy marki S.	wyjaśnienia oskarżonego P. J. (1)	k. 261 k. 66 k. 289 k. 304	
faktura VAT	k. 29		
zeznania K. D.	k. 262v.-263 k. 26-27		
zeznania pokrzywdzonego R. J.	k. 2		

	k. 262v.		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	A. J. (1), P. J. (1)	Czyn zarzucany - art. 284 § 2 kk - przywłaszczenie przez oskarżonych ciągnika siodłowego marki S.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Przywłaszczenie ciągnika siodłowego marki S.	zeznania pokrzywdzonego R. J.	k. 262 k. 2	
zeznania E. P.	k. 292-293 k. 42		
zeznania P. S.	k. 303		
zeznania D. N.	k. 303-304		
wyjaśnienia oskarżonej A. J. (1)	k. 59-60		
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego P. J. (1)	<p>Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając, wskazał jednak, iż w istocie sprzedał naczepę marki S. K. D.. Stan faktyczny w tym zakresie nie budził wątpliwości. O transakcji świadczą nie tylko wyjaśnienia oskarżonego, ale także fakt wystawienia przez A. J. (1) faktury VAT (k. 29). Obraz ten dopełniają zeznania świadka K. D., który przyznał, iż kupił naczepę S. od P. J. (1).</p> <p>W swych wyjaśnieniach oskarżony P. J. (1) zaprzeczył zarazem, aby przywłaszczył ciągnik siodłowy marki S.. Przedstawił przy tym wyjaśnienia, z których wynikało, iż za wiedzą i zgodą właściciela pojazdu, zaprowadził go do naprawy do mechanika E. P.. Pojazdu nie odebrał. Prawdopodobnie został on przekazany następnie P. S., który zamieścił ogłoszenie o jego sprzedaży na jednym z portali. Sąd nie znalazł podstaw, aby relacji tej zakwestionować. W trakcie postępowania dowodowego nie przeprowadzono dowodu, który wersji tej zaprzeczyłby i w sposób jednoznaczny wskazał na sprawstwo oskarżonych w</p>	

tym zakresie. Zeznania pokrzywdzonego w tej części nie znalazły żadnego wsparcia w materiale dowodowym. Nie dostarczyły ich w sposób niebudzący wątpliwości zeznania E. P.. Zeznał on wprawdzie, iż pojazd został odebrany przez oskarżonego P. J. (1). Przyznał jednak, iż nie był obecny przy odbiorze ciągnika. Podał także, że w maju 2019 roku na portalu (...) ukazało się ogłoszenie o sprzedaży pojazdu (k. 292v.). To z kolei uprawdopodobnia relację P. J. (1), który akcentował, iż pojazd został przekazany P. S. (k. 289). Relację tę wzmacniają także zeznania świadka D. N.. Wskazał on, iż według jego wiedzy P. J. (1) nie odebrał ciągnika S. od E. P.. D. N. również potwierdził, że auto miało być w okresie późniejszym wystawione do sprzedaży na portalu allegro (k. 303-304). Sąd zważył, iż przedstawione depozycje wskazują na wiarygodność wyjaśnień oskarżonego P. J. (1). Gdyby bowiem oskarżony odebrał auto od E. P. i wystawił następnie na sprzedaż, to z całą pewnością w trakcie procesu nie wskazywałby na fakt wystawienia auta na sprzedaż na jednym z portali internetowych. W istocie bowiem dostarczałby dowód przeciwko sobie. Niewątpliwie gdyby to

oskarżony był autorem ogłoszenia to wówczas starałby się ten fakt zataić. Tymczasem oskarżony od początku, konsekwentnie wskazywał, iż nie odebrał pojazdu od E. P.. Zrobił to ktoś inny (oskarżony sugerował, iż mógł to być sam E. P., który był dłużnikiem P. S.), po czym wystawił auto na sprzedaż. Wywód w tym zakresie jest logiczny. Sąd zważył, iż gdyby oskarżony i jego żona chcieli sprzedać auto, to mieli możliwość dokonania takiej transakcji z K. D., któremu sprzedali naczepę. Nie uczynili tego, co należy tłumaczyć faktem, iż nie odebrali ciągnika siodłowego od E. P.. Nie przekonują przy tym zeznania E. P., który twierdził, iż auto naprawił, wkładając doń swoje akumulatory i siłownik do kabiny. P. J. (1) nie zapłacił za części i usługę. Świadek zaniechał dochodzenia zapłaty (k. 292v.). Niewątpliwie już sam fakt włożenia do auta akumulatorów i siłownika do kabiny spowodował poważne koszty po stronie E. P.. Koszt siłownika do kabiny waha się od kilkuset do nawet ponad 2 tysięcy złotych (por. np. (...) - najtańsza oferta używanego podnośnika - 350 złotych). Do tego należy doliczyć koszt akumulatorów i robociznę. Nie sposób wprost zrozumieć, dlaczego E. P. zrezygnował z

		<p>wyegzekwowania zapłaty, skoro P. J. (1) miał odebrać naprawiony pojazd. Jedynym logicznym rozwiązaniem zdaje się twierdzenie, iż E. P. wiedział, że P. J. (1) nie odebrał auta. Miał zarazem wiedzę, iż wystawiła je na sprzedaż osoba trzecia.</p>
faktura VAT	<p>Jak już wskazano, fakt sprzedaży przez oskarżonych naczepy S. K. D. nie budził wątpliwości. Dokumentuje go faktura wystawiona przez A. J. (1), na którą zarejestrowana była działalność gospodarcza związana ze świadczeniem usług transportowych (k. 29).</p>	
zeznania K. D.	<p>O zakupie naczepy od oskarżonych zeznał także K. D. - nabywca. Opisał on szczegóły transakcji. Jego zeznania nie budziły wątpliwości.</p>	
zeznania pokrzywdzonego R. J.	<p>W trakcie postępowania dowodowego sąd ocenił także zeznania R. J.. Jego twierdzenia dotyczące przywłaszczenia przez oskarżonych naczepy S. nie budziły wątpliwości. Znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w wyjaśnieniach P. J. (1). Przyznał on bowiem, iż sprzedał naczepę K. D..</p> <p>W ocenie sądu potwierdzenia w materiale dowodowym nie znajdują</p>	

	natomiast depozycje zarzucające oskarżonym przywłaszczenie ciągnika siodłowego. Szerzej na ten temat w części dotyczącej dowodów nieuwzględnionych przy ustalaniu faktów.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	zeznania pokrzywdzonego R. J.	Jak już wskazano powyżej, sąd nie znalazł podstaw do uznania zasadności zarzutu przywłaszczenia ciągnika siodłowego przez oskarżonych. Twierdzenia pokrzywdzonego w tym zakresie stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego P. J. (1), które zostały szczegółowo omówione w poprzedniej części uzasadnienia. Tytułem przypomnienia należy wskazać, iż ciągnik siodłowy został odprowadzony do mechanika E. P. z uwagi na awarię. Zeznania R. J. nie dostarczają następnie żadnych przekonujących dowodów na to, iż oskarżony P. J. (1) odebrał auto od E. P. i dokonał jego rozporządzenia jak	

właściciel. Nie budzi wszak wątpliwości, iż pojazd nie wrócił na posesję oskarżonych, nie był też dalej wykorzystywany przez P. J. (1) do wykonywania usług transportowych. Losy auta nie są znane. Pewne światło w tym zakresie rzuca oskarżony P. J. (2). Przedstawił on wszak bardzo prawdopodobny i doznający częściowego wsparcia scenariusz zdarzeń. O wystawieniu auta na sprzedaż wspominali wszak E. P. oraz D. N.. Jak już wskazano, akcentowanie tej okoliczności przez oskarżonego, gdyby to on był autorem ogłoszenia, byłoby działaniem na własną szkodę, dostarczającym dowodu obciążającego. Sąd zważył ponadto, iż 21 grudnia 2018 roku ciągnik siodłowy został zajęty w związku z prowadzonym postępowaniem przeciwko R. J. przez Prokuraturę Rejonową w Rypinie. Stosowna dokumentacja zajęcia znajduje się w aktach sprawy (k. 45-46, k. 48-51). R. J. miał świadomość grożącej mu licytacji ciągnika w razie orzeczenia zabezpieczonej kary grzywny i braku jej dobrowolnej zapłaty. Z dokumentacji tej wynika, iż auto zostało przekazane na przechowanie pokrzywdzonemu (k. 48). R. J. miał wówczas świadomość, iż fizycznie ciągnik znajdował się u E.

		<p>P.. W tym czasie nie był on sprawny. Sąd ustalił zarazem, iż P. J. (1) nie odebrał go od mechanika E. P.. Okoliczności tej nie był w stanie ponad wszelką wątpliwość potwierdzić sam E. P.. Wskazał wszak, iż do odbioru doszło podczas jego nieobecności. Usługa za włożone części i naprawę nie została rozliczona z P. J. (1). W tym stanie rzeczy nie sposób ponad wszelką wątpliwość przyjąć, iż oskarżeni odebrali pojazd, a następnie rozporządzili nim jak właściciele.</p>	
zeznania E. P.	<p>Świadek E. P. potwierdził, iż pojazd S. został do niego przyprowadzony do naprawy. Opisał problemy związane z naprawą (nieprawny podnośnik kabinowy) . Ostatecznie pojazd został przez niego naprawiony i odebrany przez oskarżonego. E. P. nie był obecny przy odbiorze auta. Świadek włożył do samochodu podnośnik kabinowy i własne akumulatory. P. J. (1) nie rozliczył się za wykonaną usługę. E. P. potwierdził także, że w maju 2019 roku auto zostało wystawione na sprzedaż. W świetle wyjaśnień oskarżonego zeznania świadka muszą budzić wątpliwości.</p> <p>Niezrozumiałym jest, dlaczego po dokonaniu tak poważnej i kosztownej naprawy (wymiana</p>		

siłownika kabinowego, wymiana akumulatorów, uszczelnienie wycieków oleju) E. P. nie dochodził zapłaty od oskarżonego. Zdziwienie budzi także fakt wydania pojazdu pod nieobecność E. P.. W ocenie sądu - w świetle okoliczności przedstawionych przez oskarżonego - P. J. (1) nie odebrał pojazdu od E. P.. E. P. miał tego świadomość. Zdawał sobie sprawę, iż auto trafiło do kogo innego. Świadczy o tym późniejsze ogłoszenie o zamiarze jego sprzedaży, które nie pochodziło od P. J. (1). Wiedząc o tym, E. P. nie dochodził już swoich należności względem oskarżonych. Jego zeznania w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

zeznania P. S.

W trakcie procesu został również przesłuchany w charakterze świadka P. S.. Według oskarżonego to właśnie P. S. miał być w posiadaniu auta, które przekazał mu za długi E. P.. Świadek przyznał, iż w przeszłości sprzedał pojazd S. przywieziony przez E. P.. Był to jednak inny pojazd. Wskazał zarazem, iż w 2019 roku nie wystawiał na sprzedaż pojazdu marki S. (k. 303). Zeznania świadka nie przyczyniły się do ustaleń faktycznych w sprawie. Fakt, iż to nie P. S. był wystawiającym auto na sprzedaż

	<p>nie może przy tym automatycznie stanowić dowodu obciążającego oskarżonych.</p>	
<p>zeznania D. N.</p>	<p>Świadek D. N. wskazał na dwie rzeczy, które uwiarygodniają twierdzenia oskarżonego P. J. (1). Według jego wiedzy oskarżony nie odebrał auta od E. P.. Wskazał również, iż w okresie późniejszym auto zostało wystawione na sprzedaż. Nie potrafił jednak przypomnieć sobie, kto figurował jako wystawca ogłoszenia (k. 303-304). W tym zakresie sąd nie znalazł podstaw, aby zeznania te zakwestionować. Nie dostarczają one pewnego dowodu obciążającego, aczkolwiek w żaden sposób nie wskazują też na sprawstwo oskarżonych.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonej A. J. (1)</p>	<p>Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W swych wyjaśnieniach przedstawiła warunki umowy najmu ciągnika siodłowego i naczepy. Przyznała, iż prowadziła działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych, lecz osobą podejmującą decyzję był jej mąż P. J. (1) (k. 59-60). Sąd uznał, iż wyjaśnienia tej treści nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w sprawie. Oskarżona wskazała na okoliczności, które nie były sporne</p>	

	w sprawie. Sąd zważył zarazem, iż bez wątpienia to oskarżona wystawiła fakturę dokumentującą sprzedaż naczepy S. K. D.. Miała przy tym świadomość, iż naczepa stanowiła przedmiot prawa własności R. J..		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I i II	A. J. (1), P. J. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Mając na uwadze przedstawiony i omówiony powyżej materiał dowodowy, sąd:</p> <p>1. w punkcie pierwszym wyroku uznał oskarżonego P. J. (1) za winnego tego, że w 18 listopada 2018 roku w miejscowości H. działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci naczepy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 22.000 złotych na szkodę R. J., tj. występku z art. 284 § 2 kk.</p>			

2. w punkcie drugim wyroku uznał oskarżoną A. J. (2) za winną tego, że w 18 listopada 2018 roku w miejscowości H. działając wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci naczepy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 22.000 złotych na szkodę R. J., tj. występku z art. 284 § 2 kk.

Z opisu czynu przypisanego oskarżonym wyeliminowano przywłaszczenie ciągnika siodłowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym(...)

Postępowanie dowodowe - o czym była już mowa - nie doprowadziło do jednoznacznego wniosku, iż to oskarżeni dokonali przywłaszczenia wskazanego ciągnika siodłowego. Na przestrzeni całego postępowania dowodowego nie dostarczono dowodu, który wskazywałby na sprawstwo oskarżonych w tym zakresie. Twierdzenia pokrzywdzonego w tej części nie znalazły żadnego potwierdzenia w toku procesu. Wyjaśnieniom oskarżonego P. J. (1) przyznano w tej części walor wiarygodności.

Uznając oskarżonych za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I i II wyroku, sąd

zważył, iż w istocie fakt przywłaszczenia naczepy S. nie stanowił przedmiotu sporu w sprawie. Oskarżeni przyznali, iż sprzedali naczepę K. D.. Na tę okoliczność A. J. (1) wystawiła fakturę (k. 29). K. D. w złożonych zeznaniach potwierdził, iż nabył naczepę i opisał szczegóły transakcji (k. 262v.-263). W tym stanie rzeczy należy wskazać na trzy podstawowe rzeczy, które przesądziły o przypisaniu oskarżonym zarzutu występku przywłaszczenia powierzonej cudzej rzeczy ruchomej. Po pierwsze, nie budzi wątpliwości, iż naczepa stanowiła przedmiot prawa własności R. J.. Po drugie, została ona powierzona oskarżonym przez właściciela. Znalazła się zatem w posiadaniu oskarżonych za zgodą właściciela. Po trzecie, oskarżeni sprzedali naczepę osobie trzeciej. Postąpili z nią zatem jak właściciele, pomimo iż prawo to im nie przysługiwało. Realizacja jednego z atrybutów właściciela (sprzedaż naczepy) świadczy o fakcie przywłaszczenia. Tak opisane zachowanie wyczerpuje znamiona występkę z art. 284 § 2 kk.

W opisie czynu przypisanego oskarżonym zaistniała pomyłka dotycząca daty popełnienia czynu.

Oczywistym jest, iż do realizacji znamion czynu zabronionego doszło 18 listopada 2018 roku, a więc w dniu sprzedaży naczepy przez oskarżonych. Taką też datę wskazano w opisie czynu. Przez omyłkę wskazano nadto, iż do przywłaszczenia doszło "w okresie od 14 czerwca 2019 roku do 18 listopada 2018 roku". O tym, iż jest to zapis omyłkowy i nielogiczny, nie trzeba chyba przekonywać. Omyłka wynikała z konieczności nowego opisu czynu, a zarazem z posłużenia się w znacznej mierze opisem wskazanym w akcie oskarżenia. Omyłkę tę należało sprostować.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. J. (1)	I	I	Uznając oskarżonego P. J. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, sąd na mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk, po zastosowaniu art. 37a § 1 kk, wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15 złotych. W przekonaniu sądu orzeczona kara - tak co do rodzaju, jak i wymiaru - trafnie oddaje stopień winy i społeczną szkodliwość

			<p>czynu. Skutecznie odwiedzie także oskarżonego od popełnienia przestępstw w przyszłości. Co istotne, oskarżony nie kwestionował faktu sprzedaży, a tym samym przywłaszczenia, naczepy. Zrozumiał przy tym naganność swojego postępowania.</p> <p>Konieczność zapłaty kary grzywny będzie w związku z tym dolegliwością, która uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność popełnienia przestępstw. Jednocześnie sąd uznał, iż grzywna będzie środkiem adekwatnym reakcji karnej. Mając charakter sankcji ekonomicznej, skłoni oskarżonego do refleksji nad koniecznością zachowania zgodnego z prawem w obrocie gospodarczym. Liczba stawek dziennych stanowi wykładnik kryminalnej zawartości czynu, wymiar stawki dziennej stanowi z kolei efekt ustaleń dotyczących sytuacji życiowej i majątkowej oskarżonego. W tym kontekście kara grzywny nie razi swą surowością, aczkolwiek stanowi realną dolegliwość dla oskarżonego.</p>
A. J. (1)	II	II	<p>Identyczne uwagi należy odnieść do oskarżonej A. J. (1). Ich powielenie w odniesieniu do oskarżonej wynika z faktu, iż A. J. (1) jest żoną P. J. (1).</p>

			<p>Małżonkowie prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Działali wspólnie i w porozumieniu. A. J. (1) jako prowadząca działalność gospodarczą, wystawiła fakturę dokumentującą sprzedaż naczepy K. D.. W tym stanie rzeczy orzeczenie na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk, po zastosowaniu art. 37a § 1 kk, kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 15 złotych stawka nie powinno budzić wątpliwości. Oskarżona ma świadomość, iż brała czynny udział w przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej, która została powierzona przez pokrzywdzonego. Konieczność zapłaty grzywny będzie sankcją na tyle dolegliwą, aby wywołać skutek odstrasżający przed popełnieniem kolejnych przestępstw.</p>
A. J. (1), P. J. (1)	III	I i II	<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonych solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. J. kwoty 22.000 złotych. Zasądzono kwota odpowiada wartości przywłaszczonej naczepy w momencie jej przywłaszczenia.</p>

1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV i V	<p>O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk, według którego od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe (opłaty i wydatki) na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Wobec tego w punkcie V zasądzono od oskarżonych solidarnie koszty zastępstwa</p>		

procesowego oskarżyciela posiłkowego (3.408 złotych). W punkcie VI wyroku zasądzone zaś od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 300 złotych tytułem opłaty i obciążono ich wydatkami w kwotach po 50 złotych. Rozstrzygnięcia w tym zakresie uwzględniają wynik procesu oraz możliwości płatnicze oskarżonych. Poniesienie kosztów procesu w podanych kwotach nie narazi ich na istotny uszczerbek w ich utrzymaniu.

1.Podpis